

GOMBAI HÓ

Itt megmaradsz. Gondolom.
A csönd végtelen hótakaróján
olykor kutyaugatás porzik.
A diófa szinte a szemem előtt
vetkőzött csontig...,
s most úgy hordja a dér koronáját,
mint északi királyok.
Végigfut bennem a kép,
mikor a ház mögé kiállok.
A dombok köd-takaróban
– villanypóznák iramodnak értük a ködbe:
mintha láthatatlan hajókat akarnának idekötni,
melyek ott ringatóznak valahol
ég és föld közt, föl-le.
Lent a völgyben kémény füstöl.
A ház lakóit nem ismerem,
és egész mást nézek most
belső térképemen,
de a látott vidék átdereng,
ahogy én is belé visszatükröződöm –
mintha szemfényvesztők
élnének ezen a földön.
Pedig csak a nyugalom lankái
ölelkeznek itt, s bennem.
Minden valamiért történik vagy áll,
de sohasem valami *ellen*.
Vagy önmagában, csak úgy,
mert ilyenek is kell lenni.
S nem mindig mindenhol
mindennek megfelelni.

Nem egyedül jöttem:
súlyos koporsók fedele pattan.
Itt szabadok lehetnek végre,
akiket magamba falaztam.

S tán én is meglelem a békét,
amiről eddig csak könyvek regéltek,
s a hallgatás évei után
felbugyoghat torkomból az ének.
Önként bevarrt szám cérnáját
felszaggatják majd az esték,
mikor borom tükrén átrezeg
egy-egy csillag, szellő, emlék,
s a csönd-pohárba belelóg
egy nimfa ujja,
mert az ölemben elaludt...
Sebaj. Majd ha ébred,
kezdem újra.
Vagy soha többé. Nem érdekes.
Talán egy egész más történetbe kezdek:
„Hol volt, hol nem volt...”
Vagy inkább meséljen ő egy szebbet.

Jó most a ház mögött csak állni.
Elöttem rigólépte hó kottái.
A szél olykor beléjük lapoz,
s mintha ezekből játszana a környék:
kakasok, tyúkok, az erdő madarai...,
még a szerteszórt házak
füstcsíkjait is hallani.
Szimatolom az időt,
a szomszédból bernáthegyi les –
egyikőnk sem ideges.
Csak meredünk a mozdulatlan tájba,
s néha átpillantunk egymásra.
Ő, aki ezt a csodát már régóta nézi,
ősei szemével évszázadok óta:
számára semmi sem különös,
mindig csak ugyanaz a nóta
– s én, aki most ülök hangszerhez először,
mert eddig csak részegült hallgatója voltam.
S mint őt jó-meleg bundája,

beburkol a környék muzsikája.
S akár egy karaván rögtönzött piacán,
elém tárul minden,
amit eltékozoltam.
Körém gyűlnek, akiket elvesztettem,
vállamhoz ér, aki már foghatatlan távol –
legördülnek mind dombok oldaláról.
Hol a szánkó?! – suhannék utánuk...
De búcsút intnek, mutatják: vége.
Engedjük el egymást, játsszunk Isten kezére.
Villanypóznák mentén ködbe lépnek,
elvonul a karaván,
jégreccsentő hajók indulnak velük innen –
Nehéz lesz kiürült koporsók lakóit hinnem.
Szétpattant láncok csörrennek roppanó havon.
Kifosztva állok itt a ház mögött.
És, végre, felfoghatatlan gazdagon.

*

Nyakamba szitáló hódara józanít.
Csönd-ágon fakopáncs.
Az ürbe átkopog...
Átkopog az ürbe,
s én hó-porzáson át lesem,
hogyan jössz-e.
Mefogjuk egymás kezét,
sétálunk egyet a télben.
S mint jégcsapokat házeresről,
apránként, szinte szórakozottan,
letördelek mindent,
amitől egy életen át félttem.